

paastaae, at om det ikke ligger ligefrem i Byens Ord, saa ligger det dog i dens Tanke, at de ophæves. Den høitærede Justitsminister meente, at nærværende Lov ikke skulde være det rette Sted, fordi det var rigtigt at lade den fremtræde med fuldkommen reent og klart Phisognomi ligeoverfor de fremmede Stater. Jeg maa tilstaae, at jeg ikke forstaaer denne Indvending; thi det forekommer mig, at hvad der er vigtigt, netop er, at de fremmede Stater, der ikke kjende til saadanne Indskrænkninger, faae at vide, at Afgangen nu er bleven fri for dem af deres Borgere, der maatte komme til Danmark, og at det ikke blot er Pastvungen, men ogsaa disse nærgaaende Undersøgelser, mere besværlige end Pastvungen selv, der ere ophævede. Det vilde være overmaade uheldigt, om nogen Borger fra en af hine Stater skulde komme her til Landet uden Pas og troe at finde Afgangen aaben, og saa skulde erfare, at der var ganske anderledes vægtige Hindringer for hans Afgang. Disse Indskrænkninger skulle jo, saaledes som Forholdene for Diebliffet ere, kun bortfalde for Nabostaterne Sverrigs og Norges og for Englands Vedkommende, og herved troer jeg at det vil være klart, at Faren er aldeles forsvunden. Thi forsaavidt der her i Salen skulde kunne tænkes nogen særlig Frygt for at ophæve disse Bestemmelser for reisende Haandværksmændes Vedkommende, vil det erindres, at der for Tiden slet ikke tænkes paa at hæve Pastvungen for Tydslands Vedkommende. Jeg antager ikke, at jeg behøver at give nogen yderligere Forklaring af Indholdet af mit Endringsforslag til § 2. Forsaavidt jeg har stillet et Endringsforslag til Lovkastets § 2 — der, hvis mit Forslag om en ny Paragraph antages, vil blive § 3 — tillader jeg mig at bemærke, at det i det Væsentlige er en ligefrem Redaction, der vil nødvendiggiøres ved Antagelsen af min § 2. Mit subsidiaire Forslag endelig indeholder en simpel Redactionsforandring. Lovkastets § 1 ophæver den hidtilværende Pligt til at være forshynet med Pas ved Ankomsten til „Landet“. § 2 taler om Fritagelse for at være forshynet med Pas ved Ankomsten til og Reiser i „Kongeriget“. Den forstjellige Sprogbrug kunde maaskee give Anledning til nogen Tvivl. Det er klart nok, at der begge Steder

menes Kongeriget, men den legale Sprogbrug pleier i vore Love at være „Landet“ eller „Riget“, og da det første af disse Ord er brugt i § 1, bør det samme anvendes i de efterfølgende Bestemmelser.

Justitsministeren: Jeg kan ikke tiltræde den strenge Fordømmelsesdom, som den ærede Rigsdagsmand (Brock) udtalte over Bestemmelserne i Forordningen af 10de December 1828. Det kan gjerne være, at Forkrifterne deri ere for strenge, det kan være, at de trænge til en Modification; men det, som jeg maa fastholde, er, at disse Bestemmelser i alt Fald ikke hensigtsmæssig kunne forandres igjennem den foreliggende Lov. Ikke heller troer jeg, at den Enighed, der finder Sted mellem den ærede Rigsdagsmand og mig, er saa fuldenbt stor, som han troede at kunne udtale. Motiverne indeholde ikke en saa ubetinget Tiltrædelse til Generalprocureurens Anskuelser som den, der var Gjensind for den ærede Talers Bemærkninger. I et vist Omfang er det efter Motiverne givet, at der maa foregaae Forandringer i Forordningen 10de December 1828. Disse Bestemmelser maae ophæves, forsaavidt de kunne antages — nemlig igjennem den Praxis, der har fundet Sted med Hensyn til deres Anvendelse — at knytte sig til Bestemmelserne om Pasvæsenet; men en fuldstændig Ophævelse af Bestemmelserne i Forordningen af 10de December 1828 vil der, efter min Overbeviisning, ikke kunne være Tale om. Ogsaa jeg antager, at hvis der skulde være Spørgsmaal om Ophævelsen af Bestemmelserne i Forordningen af 10de December 1828, maa det stee ved Lov. Deri ere vi altsaa enige; men Forstjellen ligger deri, at jeg deels ikke troer, at disse Bestemmelser egne sig til at modificeres eller ophæves gjennem den foreliggende Lov, og deels i, at jeg ikke paatvivler, at netop det, der i alt Fald maatte forandres og som der er Opfordring til at modificere, kunde ordnes ad administrativ Veie og uden at give Anledning til den Vilkaarlighed, som den ærede Landstingsmand meente, at der kunde være Grund til at befrygte. Det er saa langt fra at jeg kan dele hans Opfattelse af de Forhold, hvorom Talen er, at det forekommer mig klart, at man ved